

واکنش سریع هنگام وقوع زلزله می تواند شما را از جراحات احتمالی محافظت کند. حداقل دوبار در سال پناه گیری را تمرین کنید.

طیبه سیاوشی، نماینده تهران به «شهروند» می گوید راه یافتن زنان به «آزادی» در بازی پرسپولیس - کاشیما باعث خواهد شد از این به بعد آنها بازی های ملی را در ورزشگاه ببینند

«در» برای همیشه باز خواهد شد؟

همراه با گفت و گوهایی با زنان راه یافته و نیافته به «آزادی» و یادداشت یک روزنامه نگار زن در این باره

شهروند | این بار کسی نگفت «خانواده ها»، همه یک صدا گفتند: «زان در آزادی». زنان سرخ پوش عشق فوتبال، دو روز پیش، روز متفاوتی را نهم در ورزشگاه آزادی گذراندند، بعد از سال ها انتظار. از روز شنبه تا به حال، هنوز هم رسانه ها و شبکه های اجتماعی تصاویر و فیلم های زلفی را منتشر می کنند که توانستند فیصل لیگ قهرمانان آسیا را که بین پرسپولیس ایران و کاشیما ژاپن برگزار شد، از نزدیک و راه ابرای زنان علاقه مند به فوتبال باز کرد. وزارت ورزش AFC افتاد و راه ابرای زنان علاقه مند به فوتبال باز کرد. وزارت ورزش و جوانان از چند روز قبل به تعدادی از زنان مسئول، نماینده و کانون هواداران پرسپولیس گفته بود که اسامی تعدادی از زنان و کد ملی آنها را برایشان فرستد تا بلیت برایشان تهیه شود، همین هم شد و حدود ۵۰۰ تا ۶۰۰ زن که چهره هایی مانند دختران «محمود خوردبین» بازیکن پیشین پرسپولیس و دختر «علی پروین» هم بین آنها دیده می شد، به صورت انتخابی به ورزشگاه راه یافتند. از بین زنان مسئول هم فاطمه سعیدی و ناهید تاج الدین، نمایندگان مجلس در ورزشگاه حضور داشتند. این اتفاق البته بدون انتقاد نماند و با وجود آن که تعدادی دیگر از زنان هوادار که پشت درهای ورزشگاه بودند، توانستند بعد از ۲۰ دقیقه از شروع بازی، وارد ورزشگاه شوند و تعداد زنان حاضر راه یک هزار نفر برسانند، تعداد زیادی از کاربران شبکه های اجتماعی و بعضی زنان مسئول این اتفاق را «گزینشی» و تبعیض آمیز دانستند. «طیبه سیاوشی»، نماینده تهران و رئیس کمیته تربیت بدنی و جوانان کمیسیون فرهنگی مجلس یکی از کسانی است که از بنود ورودش به مجلس دهم، برای ورود زنان به ورزشگاهها تلاش کرده و حالا می گوید اتفاق دو روز پیش را نه «گزینشی» که یک اتفاق مثبت و پیش برنده می داند. او به «شهروند» می گوید کسانی که به این موضوع معترضند بهتر است براساس واقعیت با جامعه ایران راهکار نشان دهند، نه این که در خانه هایشان بنشینند و بگویند این ورود، گزینشی و در دندخورد بوده است: «درست است که من رئیس کمیته ورزش زنان و جوانانم ولی عاشق فوتبال نیستم که بروم از صبح در سرما پشت درهای ورزشگاه بایستم ولی زلفی که روز شنبه به ورزشگاه رفتند از ساعت ۱۱ تا عصر ایستاده بودند پشت در، پس عاشق فوتبال بوده اند و حق داشتند بروند. بعضی افراد گفته بودند که از این زنان در هتل المپیک پذیرایی شده درحالی که این طور نبود.» او می گوید: «۲۰ سال از این ماجرا گذشته ولی صدای هیچ کس در دنیامند بود ولی الان این حق به یک مطالبه اجتماعی تبدیل شده و افراد با هر اهکاری دنبال این بوده اند که آن را پیش ببرند برای والیبالی و بسکتبال هم انتخاب گزینشی بود و برای همین گفتیم که حالا آن را در فوتبال هم امتحان می کنیم. من هم می توانم در فضای مجازی یک نوشته خیلی در ذناک بنویسم و کلی هم لایک بگیرم و خوشحال شوم و نروم و ورزشگاه ولی این اعتراض مدنی نیست، برای به دست آوردن یک حق باید تلاش کرد و این با خانه نشستن و هیچ وجه عملی نیست.» او ادامه می دهد: «من موافقم که ورود زنان نباید گزینشی و تبعیض آمیز باشد و همه باید بتوانند به ورزشگاه بیایند. راستش به من گفتند ۱۸ نفر را معرفی کن، من سه چهار نفر را می شناسم و معرفی کردم، بقیه را هم با پرس و جو معرفی کردم و اصلا نمی شناختم، بنابراین نمی شود به این گفت گزینشی. وزارت ورزش هدف گذاری کرده بود که ۷۰۰ زن از راه راه بدهد؛ با این که هفته قبل، شورای تأمین مجوز ورود ۳۰۰ نفر را داده بود ولی تعداد به ۱۰۰۰ نفر رسید. البته تعدادی هم نتوانستند وارد شوند. در نهایت حدود ۵۰۰ تا ۶۰۰ نفر گزینشی بودند، بقیه کسانی بودند که پشت در بودند و بلیت هم نداشتند. درست است که این شکل ورود، طبیعی نیست و زنان و مردان باید بتوانند بلیت بخردن ولی چون بعضی دستگاه ها به این موضوع ورود قضائی می کنند، وزارت ورزش و کشور که بشدت موافق ورود زنانند، ناچارند شیوه هایی را برای این موضوع به کار ببندند.» سیاوشی می گوید قرار است این الگو از این به بعد در بازی های ملی تمرین شود: «تمام تلاشمان این است که این موضوع شکل عادی بگیرد و تا قبل از آن با این شکل ورود زنان به بازی های ملی، قاعدتا از سطح لیگ تسری پیدا می کند. تا آن موقع مردان ما هم یاد می گیرند که زنان هم می توانند باشند و خیلی حرف ها را نباید بزنند و خیلی چیزها را نباید مصرف کنند.»

طیبه سیاوشی

گفت و گو با یکی از زنان تماشاگر بازی فینال که با خرید بلیت در فهرست وزارت ورزش و جوانان قرار گرفت

مانشیدیم که مردی فحش بدهد

نوشین یکی از هزار دختری بود که به اصرار فیفا برای نخستین بار وارد فضای ورزشگاه آزادی شد تا بازی فینال لیگ قهرمانان آسیا را تماشا کند و هنوز از یادآوری هیجان بازی، ذوق زده می شود. زمانی که اعلام شد زنان حق ورود به ورزشگاه را دارند، حدود ۵۰۰ زن ثبت نام کردند تا از روی صندلی های ورزشگاه بازی فینال را به نظاره بنشینند. خواهر نوشین خبر نگر اقتصادی است و از طریق او اطلاع پیدا کرد که حق ورود به ورزشگاه برای این بازی به زنان داده شده است و در نهایت با فرستادن کد ملی اش به یکی از نمایندگان زن در مجلس، توانست در فهرست وزارت ورزش و جوانان برای ورود به ورزشگاه قرار بگیرد.

از چه طریقی متوجه شدید زنان حق حضور در ورزشگاه را دارند؟
 از طریق خواهرم که خبر نگر اقتصادی است متوجه شدم زنان اجازه ورود به ورزشگاه را دارند. برای همین ثبت نام کردم و قرار بر این شد تا قبل از ساعت ۱۱ در ورزشگاه حضور داشته باشم.

از آنجایی که این حضور تجربه نخست زنان بود آیا مشکلی به وجود نیامد؟
 تجربه اول بودن باعث کمی بی نظمی شده بود و گرنه هیچ مشکل یا حاشیه ای به وجود نیامد. ۵۰۰ زن ثبت نام کرده بودند که در مرحله نخست طبق لیست و کد ملی چک شدند و در مرحله بعد کد ملی ما مورد بررسی قرار گرفت. البته تعدادی اتوبوس به خانم ها اختصاص داده بودند که با هر کدام از آنها یکی از زنان حراست همراه بود. یکی از بی نظمی ها این بود که تا ساعت ۳:۳۰ زنان را در پیست دوچرخه سواری نگه داشتند تا مردان وارد ورزشگاه شوند که خیلی ها برای این مسأله شاکی شدند، اما به نظر من طور بهتر بود.

۳۰۰ زن بازی تماشای بازی ثبت نام کرده بودند، اما تعداد زنان در ورزشگاه طبق شنیده ها به ۱۰۰۰ نفر می رسید.

شهروند | نامش «مژده» است؛ دختری که شنبه شب همراه با نزدیک به ۱۰۰ نفر دیگر، از ورود به استادیوم آزادی برای تماشای بازی ایران - کاشیما می ژاپن جاماند و فیلم اعتراضش نسبت به برخورد مأموران و بازماندنش از تماشای بازی، در فضای مجازی دست به دست شد. او در این ویدیو با چشمانی خیس از اشک و بغض در گلو، از رفتاری که با او و زنان دیگر شده، گلایه کرد. آرزوی او مانند هزاران دختر ایرانی دیگر بود که به ورزشگاه و تماشای از نزدیک فوتبال بود و حالا یک روز پس از ماجرای شنبه شب، به «شهروند» می گوید: «باز هم حسرتش به دلم ماند». مژده، دو هفته پیش وقتی استوری صفحه کانون هواداران پرسپولیس را در اینستاگرام دید، هیچان زده شد. در استوری شمارهای منتشر شده بود که زنان علاقه مند به تماشای بازی ایران - کاشیما می توانستند با آن تماس بگیرند، کد ملی بدهند و منتظر بمانند تا در صورت گرفتن مجوز از وزارت ورزش و جوانان، بازی را در استادیوم ببینند. «مژده» هم مثل چند صد نفر دیگر، کد ملی اش را داده بود و ساعت ۱۲ ظهر روز شنبه، یعنی بیشتر از ۶ ساعت زودتر از آغاز بازی، پشت درهای استادیوم بود. کانون هواداران پرسپولیس اعلام کرده بود که برای ورود زنان به استادیوم، مجوز گرفته و همین، زنان پشت درهای آزادی را به وجد آورد. ماجرا اما آن طور که مژده و صدها نفر دیگر تصور کرده بودند، رقم نخورد. بازی شروع شد و آنها اجازه ورود به استادیوم را نگرفتند. او جزئیات اتفاقات آن شب را با «شهروند» بازگو کرد.

• شنبه شب چه اتفاقی برای شما افتاد؟
 ما از دو هفته قبلش برنامه ریزی کرده بودیم، با شماره ای که کانون هواداران پرسپولیس اعلام کرده بود، تماس گرفتیم، کد ملی دادیم و بعد از این که گفتند مجوز گرفته اند، خیلی زودتر از شروع بازی به استادیوم رفتیم. اول به ما گفتند باید برویم دم هتل المپیک. گفتند ورودی زنان آنجا است. ما هم همان جا ایستادیم تا در را برلمان باز کنند، یکسری هم قبل از ما آمده و رفته بودند داخل محوطه. ساعت ۳ ظهر بود که در هتل المپیک را بران باز کردند و ما وارد محوطه هتل شدیم.

• حدوداً چند نفر بودید؟
 ۱۲۰ نفر از طریق کانون هواداران پرسپولیس بودیم. ۸۰ نفری هم بودند که خودشان آمده بودند و کد ملی نداده بودند. آنها هم با ما بودند. اسامی و کد ملی های ما ثبت شده بود و ما بلیت نمی خواستیم چون اسامی ما توسط سایت بلیت بخریم، کانون هواداران به ما مقناعه های قرمز داده بود تا پرسپولیس بودنمان مشخص شود.

• تا چه ساعتی در محوطه ماندید؟
 نزدیک های بازی بود، اما از ساعت سه تا همان موقع، مدام آدم هایی که نمی توانیم چه کسی بودند، می رفتند و می آمدند و می گفتند در حال پیگیری هستند، حتی یک خانمی که به ما گفتند از حراست وزارتخانه ورزش و جوانان است، مرتب به ما می گفت به شما قول نمی دهم، بتوانید وارد شوید.

• پلیس اطرافتان نبود؟
 ما که آن جا بودیم یک ون پر از پلیس زن آمد، چند موتور سوار و ویژه هم آمدند، اما کاری به ما نداشتند. چند بار به ما گفتند به صف بایستید تا ورود داخل. اما باز هم خبری نشد. دیگر گر بهمان گرفته بود، به آنهایی گفتیم اگر قرار نیست برویم داخل، به ما بگویند تا ما برویم از جای دیگری بازی را تماشا کنیم. اما باز هم جواب درستی به ما نمی دادند.

• این روزند تا کی ادامه داشت؟
 بازی تازه شروع شده بود که به ما گفتند مجوز ورود به استادیوم را گرفته اند. دو اتوبوس برای پی که از قبل در محوطه بودند، نزدیک شدند، ما کلا نزدیک به ۲۰۰ نفر بودیم، حدود ۱۰۰ نفر سوار اتوبوس

مدیر کل پیش بینی و هشدار سریع سازمان هواشناسی با اشاره به تداوم بارش ها در کشور از ورود سامانه بارشی جدید به کشور در روز چهارشنبه (۲۳ آبان) خبر داد. احد وظیفه در این باره گفت: «سامانه بارشی جدید روزهای چهارشنبه و پنجشنبه (۲۳ و ۲۴ آبان) در نیمه غربی کشور فعال خواهد بود. همچنین به تدریج دامنه فعالیت آن به شرق کشور نیز گسترش می یابد.» مدیر کل پیش بینی و هشدار سریع سازمان هواشناسی با بیان اینکه بر اساس نقشه های پیش یابی روز ۲۰ آبان ماه، در جنوب غرب و جنوب به تدریج قسمت هایی از مرکز و شرق کشور بارش باران، گاهی رعد و برق و وزش باد رخ می دهد، ادامه داد: «در روزهای دوشنبه و سه شنبه (۲۱ و ۲۲ آبان ماه) کاهش نسبی دما بین ۴ تا ۶ درجه در استان های ساحلی دریای خزر و شمال شرق کشور انتظاری می رود همچنین طی این مدت بارش پرف در ارتفاعات البرز دور از انتظار نیست.»

گفت و گوی «شهروند» با دختری که از ورود به ورزشگاه جا ماند و فیلم گلایه اش در فضای مجازی خبر ساز شد

حسرت به دلمان ماند

شدند و به سمت استادیوم رفتند. یک خانمی که گفتند معاون وزیر ورزش و جوانان است هم آمد و از وقتی او آمد شرایط بهتر شد.

• آن ۱۰۰ نفر وارد استادیوم شدند؟
 بله. اما آنها را خیلی اذیت کرده بودند، بازرسی بدنی شان کرده بودند تا نکند چیزی همراهشان باشد و به سمت زمین پرت کنند. اما آخر زلفی که این همه مدت به عشق تماشای بازی آمده بودند چه خطری می توانستند داشته باشند؟ آنها که وارد شدند، اتوبوس ها برگشتند تا ما را هم سوار کنند. ما سوار شدیم، در ۲۰ قدمی ورزشگاه بودیم که پلیس جلوی اتوبوسمان را گرفت و داخل اتوبوس حسامان کردند. در راه هم باز نمی کردند تا ما از پشت میله ها بازی را تماشا کنیم.

• تا کی داخل اتوبوس حبس بودید؟
 از دقیقه ۱۵ تا نیمه بازی، به آنها می گفتیم حداقل ما را ببرید. اسکور برد از آن جا بازی را ببینیم، اما کسی به ما توجه نمی کرد، طیبه سیاوشی، عضو آکسیون زنان مجلس بعد از بازی گفته بود که تنها ۲۰ زن از تماشای بازی جامانده بودند، اما من خودم جزو ۱۰۰ نفری بودم که به داخل استادیوم راهمان ندادند. اتوبوس های قبلی وارد شده بود و ما مانده بودیم. در نهایت هم هر دو اتوبوسی که ما ۱۰۰ نفر داخلش بودیم، دور زد به سمت در خروجی و ما را از محوطه ورزشگاه خارج کردند، بالای ۵۰ مورد اتوبوسمان حلقه زد تا از در بیرون برویم. ما را در محوطه ورزشگاه که فضای ترسناکی در شب استت رها کردند. خیلی حاملان بد شده بود، من گریه می کردم و جعب می زدم همان موقع بود که از من فیلم گرفتند. خیلی عصبانی شده بودیم، نه بازی را در استادیوم دیده بودیم نه جای دیگر، بعدش هم در چنین فضایی ما را رها کرده بودند. واقعا در استادیوم می ماندیم بهتر بود یا در خیابان؟

• واکنش سایر زنان چه بود؟
 خیلی ناراحت شده بودند، دختران زیادی از شهرهای دیگر آمده بودند، یکی از آنها از پدرش پول قرض گرفته و از بشهر به تهران آمده بود تا بازی را در استادیوم ببیند. خیلی با رفتارشان ما را تحقیر کردند. من خودم خبرنگار هستم، می توانستم با ای دی کارتم بروم داخل امامی خواستم از حق خودم استفاده کنم.

• زنانی که داخل بودند بیشتر جزو کدام گروه بودند؟
 بیشترشان با ای دی کارت یا با مجوز فدراسیون و وزارتخانه ورزش و جوانان داخل شده بودند. به ما می گفتند جانداریم، اما دوستام که داخل استادیوم بودند می گفتند خیلی از صندلی های جایگاه خالی است. نمی خواستند زنان زیادی وارد ورزشگاه شوند. از اول به ما می گفتند که نمی توانید بروید داخل تا ما فکر دیگری می کردیم.

• از مسئولان کسی را ندیدید که پیگیر وضع باشد؟
 از خود وزارت ورزش و جوانان نه. اما موسوی نماینده مجلس و فاطمه قاسمی، پیگیری هایی کردند، با من هم تماس گرفتند و گفتند که شما شیشه شکسته بودید و با مأموران درگیر شده بودید، به همین دلیل راهتان ندادند، اما ما چطور می توانستیم شیشه دوچاره اتوبوس را بشکنیم؟ با آن همه مأمور چطور می توانستیم درگیر شویم؟

• قبل از این هیچ وقت تجربه ورود به ورزشگاه را نداشتید؟
 نه هیچ وقت. خیلی دلم می خواست بازی را از نزدیک ببینم.

از استادیوم خارج شدند، آنهایی که امنیت نداشتن زنان را هوار می زدند، در این ساعت به این فکر کرده بودند این زنان چطور می خواهند به خانه هایشان برسند؟ طبیعی است که آمدن و رفتن زنان مثل مردان با خودشان باشد، اما کسی که نگران امنیت است و آن را بهانه ای برای حذف یک عده از ورزشگاه و گرفتن حشمان می کند، همه جا باید به فکر تأمین این امنیت باشد.

شاید خیلی از زنانی که شنبه در ورزشگاه بودند، مثل من به این نتیجه رسیده باشند که این بازی آخرین حضور آنها در استادیوم باشد. معلوم نیست شاید هم این حس بد یک مدت دیگر تمام شود، شوق و هیجان دوباره جایش را بگیرد، اما هنوز حس تحقیر شدن در این حضور به قدری هست که بگویم بی خیال استادیوم، ما نیاشیم اتفاقی نمی افتد، مثل همه این سال ها که نیفتاد، نهایتش این است که ای اف سی و فیفا یک کم سخت گیری کنند، این سخت گیری های باید به ما بر بخورد؟ نمی دانم.

ناممکن به ممکن برسد، کاری که سال ها قبل هم می شد کرد، اما نشده بود. روز شنبه، روز خوبی برای ما زنان بود یا نه نمی دانم، اما من حس خوبی به این روز ندارم. اگر تا شنبه تصور می کردم این ممنوعیت ها به خاطر خود ما زنان و امنیتمان است، امروز می گویم تنها چیزی که مهم نیست، زنان و امنیتشان است. همه تلاش ها به این بود که زنان با مردان ارتباطی نداشته باشند، تا امنیتمان به خطر نیفتد، اما ما جایی که باید محافظت می شدیم، نشدیم. جایی که باید امنیتمان تأمین می شد، نشد. ۵۰ زنی که به خاطر نبودن جا وسط بازی بیرون ورزشگاه برده و کنار اتوبان رها شدند، نیاز به محافظت نداشتند؟ مسئولان این کار نگران وضعیت آنها بودند؟ به امنیت بیرون ورزشگاه توجه کرده بودند؟ نزدیک به هزار زنی که در جایگاه نشسته بودند، یک ساعت بعد دادن جام به قهرمان همان جا مانده بودند تا همه مردان ورزشگاه بیرون بروند و بعد اجازه خروج به آنها داده شود، ساعت ۱۰ شب به بعد بود که آنها

من از استادیوم بیزار شدم

همه برای یک هدف یک جا جمع شوند. اما منی که شنبه در ورزشگاه بودم، از داشتن همه این حس ها و هیجانات بیزار شدم. برای منی که ۱۳ سال منتظر بودم یک بازی دیگر بتوانم در ورزشگاه باشم، حالا می گویم همه این انتظارها، همه تلاش ها برای باز شدن این در آزادی، بیهوده بود. سال هاست که تا زنان اسم استادیوم و فوتبال می آورند، می گویند امنیت نیست، دستشویی نیست، جایگاه نیست، ورودی جدا نیست و هزار بهانه دیگر. بهانه ها شنبه تمام شده بود. به خاطر اینفانتینوی که از همان فرودگاه پیگیری شده بود که زنان استادیوم هستند یا نه، به خاطر ترس از ای اف سی که فوتبال و پرسپولیس را محروم کند، دستشویی ها یا کشف شده بودند یا ساخته، ورودی را جدا کرده بودند، همه تدبیرها را به کار بسته بودند تا ورود زنان

به قهرمانی اش در این بازی تاریخی نداشتیم، همان دقایق اولی که وارد ورزشگاه شدم، برمی گشتم. اگر من مادر بودم، اجازه نمی دادم دخترم به ورزشگاه برود که از ساعت ۹ صبح سرپا بایستد، از هر مأمور و غیر مأموری حرف بشنود، به پای هر مسئولی بیفتد و التماس کند که بازی را ببیند. من اگر مادر بودم اجازه نمی دادم، دخترم ۱۱ شب کنار اتوبان منتظر اتوبوس و تاکسی بماند و از هر کسی و تاکسی حرف بشنود. اگر من مادر بودم، هرگز به ورزشگاه نمی رفتم که بچه خرد سالم زیر دست و پا له شود، که غرورم له شود. باید شنبه از صبح به ورزشگاه می رفتم تا می دیدید چه خبر است، انگار زنان را به اسیری گرفته بودند، کافی است تصور کنید عده ای از قبل ظهر سرپا بمانند تا هفت هشت ساعت بعد بتوانند یک بازی تماشا کنند، یک عده هم دور آنها حلقه بزنند که هیچ مردی به آنها نزدیک نشود، تا امنیتشان به خطر نیفتد. حس طرفدار بودن، حس خوبی است، حس تماشای بازی در استادیوم، هیجان دسته جمعی، این که

لیلی خرسند
 روزنامه نگار ورزشی

چرا ورود زنان به استادیوم ورزشی باید این همه مهم باشد، چرا باید روزنامه ها، خبرگزاری ها و سایت ها در این دو روز بیشتر از بازی پرسپولیس به این حضور پروبال بدهند، چرا اصلا زنان باید به ورزشگاه بروند که رفتنشان این همه هم مهم جلوه داده شود؟ این که حق طبیعی آنهاست، این که فیفا و ای اف سی، بودن آنها را سر مسئولان ورزش و فوتبال ایران چماق کرده اند و مدام رصد می کنند ببینند چه خبر است، به کنار، چرا خود زنان این اصرار را دارند در استادیوم بازی ها را ببینند؟ بساری منی که ۱۳ سال قبل دو بازی تیم ملی را در استادیوم آزادی دیدم و سال ها منتظر بودم این اتفاق بار دیگر بیفتد، دیگر رفتن به استادیوم خیلی جذاب نیست. اگر این بار هم بازی پرسپولیس نبود و امید

یادداشت